

1. POGlavJE

Pridelovalci javorjevega sirupa v Vermontu so to zimo precej zaskrbljeni zaradi vremena, še vedno namreč niso pozabili na nenaden vročinski val, zaradi katerega je lani marca usahnilo točenje sladkega javorjevega soka. Zato smo se odločili, da bomo letos začeli točiti prej, kot smo kdaj koli v preteklosti, torej 6. februarja. Kaj pomenita ta dva tedna razlike? Čeprav dva tedna morda resnično zvenita kot sila kratko in nepomembno časovno obdobje, lahko čas dveh tednov, če pogledamo drugače, pomeni precejšnjo razliko: predstavljajte si samo, da bi božični dan premaknili na 11. december.

– Dnevnik Coltona Abbotta, 11. februar

Colton Abbott se nikoli ni imel za človeka, ki bi bil posebej občutljiv za ohranjanje zasebnosti – no, v resnici je bilo tako samo do trenutka, dokler ni imel nečesa, kar je skrival pred svojo sicer ljubečo družino, ki pa se je veliko preveč vmešavala v njegove osebne stvari. Njegovih šest bratov, tri sestre, oče in mama in dedek so *umirali* od želje, da bi izvedeli, kako, kje in s kom je Colton zadnje čase preživeljal vikende. Njemu pa je bilo po drugi strani *nadvse* všeč, da se jim niti sanjalo ni. Niti najmanjše ideje niso imeli, kaj se je dogajalo.

Ko se je peljal skozi severni Vermont, se mu je čez obraz razlezel širok nasmeh. Od doma je bil namenjen v Burlington, kjer je imela njegova družina hišo ob jezeru in kjer se bo čez nekaj ur sestal s svojim 'skrivnostnim' dekletom. Tja je hotel prispeti dovolj zgodaj, da bi lahko še skočil v trgovino in nakupil vse potrebno, tako da bi se lahko potem nemoteno sprostila in uživala v vsaki minuti skupaj preživetega časa.

Colton je imel za ta konec tedna velike načrte. To bo njun šesti zaporedni vikend, ki ga bosta preživela popolnoma sama. V vsem tem času sta se pogovarjala o skoraj vseh možnih temah, znanih človeški vrsti, veliko sta se tudi poljubljala, zadnji vikend sta se tudi nekoliko mečkala, šla sta celo tako daleč, da sta drug drugega zadovoljila, čeprav je bil seks še vedno nekaj, česar skupaj še nista izkusila.

Za to je nameraval poskrbeti ta konec tedna, preden se mu bo zmešalo od poželenja po njej. Skušal je spoštovati njeno

željo, da bi 'se stvari lotila počasi', tako da jima 'stvari ne bi ušle izpod nadzora'. A kaj, ko sta živela tako daleč narazen in sta imela na voljo tako malo časa eden za drugega. Seveda je vsa leta poslušal, kako so zveze na daljavo sila težke, toda dokler ni te teže skusil na lastnih plečih, se mu niti sanjalo ni, kako prekleto težko je bilo to v resnici.

In po vsakem skupaj preživetem koncu tedna je bilo še teže, saj si je vsakič želel več, ob tem, da je moral čakati ves teden, da jo je znova videl. Do tega trenutka sta imela srečo s prostimi vikendi. On je moral ostati doma samo en vikend, ko so pokopali psa njegove sestre Hannah, Homerja. Ostalih 6 tednov sta imela čas zase brez česar koli, kar bi ju zmotilo. Toda vedel je, da takšna sreča ne bo dolgo trajala, da bo slej ko prej nekaj poseglo vmes. Oba sta bila zelo zaposlena, imela sta vsak svojo družino, na katero sta bila navezana, in druge obveznosti, ki bi v prihodnje utegnile poseči v njuno idilično rutino, v katero sta zapadla v zadnjem mesecu in pol.

Ob prejšnjih priložnostih sta se vedno sestala na polovici poti. Tokrat bo prvič, da bo ona prišla v Vermont. Glede na to, da je še ni bil pripravljen pripeljati v svoje asketsko življenje na gori, je očeta prosil za ključe njihove družinske hiše ob jezeru.

Ampak ko mu je dal ključe, sta imela z očetom nadvse neobičajen pogovor ... Med to dveurno vožnjo skozi državo je imel Colton dovolj časa za razmišljanje o tem, da je edina oseba, pred katero mu ni uspelo prikriti te svoje skrivnostne romance, njegov dobri oče.

Colton je napad načrtoval pritajeno. S hriba se je običajno pripeljal zelo redko, in še to večinoma ob četrtnih, da ga je obiskal v pisarni. Tokrat je počakal, da je večina njegovih bratov in sester odšla po Hunterja, da gredo skupaj na kosilo. Za Hunterja se je namreč zdelo, da nikoli ne zapusti pisarne, razen v primeru požarnega alarma. Tako je Colton sedel v svojem poltovornjaku in opazoval očeta, kako je prišel s kosila in se napotil čez cesto proti pisarni nad njihovo družinsko trgovino Green Mountain Country Store v 'središču' Butlerja, če bi seveda Elm Streetu lahko rekli središče mesta.

Colton se je pojavil iz poltovornjaka in sledil Lincolnu po zadnjih stopnicah, ki so vodile do pisarn, kjer so on in njegovih pet sorojencev vodili trgovino. Colton je hodil mimo Hunterjeve pisarne s povešeno glavo in potrkal na očetova vrata.

»Živijo,« je rekel Lincoln z očitnim veseljem. Oče je bil vedno vesel, da ga vidi, kar je bila ena izmed številnih stvari, na katere je lahko Colton pri njem vedno računal. »To pa je lepo presenečenje. Pridi. Vstopi.«

Colton je stresel očetovo ponujeno roko in se usedel na enega izmed stolov za obiskovalce.

»Čemu dolgujem čast za tako redek obisk sredi tedna od moža s hribov?«

»Po nekaj stvari sem moral v mesto, pa sem pomislil, da bi se oglasil.«

»Je vse v redu tam zgoraj na gori?«

»Vse je v redu. Tiho in sproščeno, kot je zmeraj v tem letnem

času.« Za Coltona je bilo zgodnje poletje vedno kot zatišje pred divjo poletno pripeko, čas, ko je proizvedel več kot dvajset tisoč litrov javorjevega sirupa, ki ga je potem prodajal v njihovi trgovini. V devetih letih, kolikor je vodil družinsko proizvodnjo javorjevega sirupa, se je njegovo življenje gladko uteklo v ustaljene kolesnice življenja, ki mu je tempo narekovalo 25 tisoč dreves za proizvodnjo sirupa.

»Vesel sem, da si se oglasil. Jutri sem te nameraval obiskati tam gori.«

»Kako to?«

Lincoln je brskal po svoji mizi in nekaj iskal v kupih papirja in map. »Aha, tukaj je.« Ven je privlekel svetlomoder list papirja in ga izročil Coltonu.

Ko je ta prebral objavo sejma v New Yorku, je preletel še podrobnosti, dokler se mu ni posvetilo, kaj pravzaprav bere. »Kaj za vraga, oče? Erotični pripomočki in igračke? Kaj imam jaz s tem?« Skoraj bi ga zadela kap ob misli, da bi njegov oče utegnil pomisliti, da bi on potreboval tovrstne stvari, da bi v zvezi, o kateri nihče naj ne bi vedel ničesar, stvari malce premaknil naprej.

»Razmišljam o dodatni ponudbi v trgovini in potrebujem nekoga, ki bi ga lahko poslal na sejem. Glede na to, da imaš ti zdaj mrtvo sezono, sem mislil, da bi lahko šel ti v našem imenu.«

Medtem ko je poskušal prebaviti misel na 'erotične pripomočke in igračke' v njihovi družinski podeželski trgovini,

je poskušal ohraniti nevtralen izraz na obrazu. Čeprav ga je precej osupnil razlog za to pot, se mu je vse skupaj zdelo pravzaprav mikavno.

Ker je hotel ohraniti svojo veliko skrivnost, je poskrbel, da je bil njegov odziv na novico karseda vsakdanji in ravnodušen.

»Kaj pa pravijo drugi na tole dodatno prodajno linijo?«

»No, nisem jim je še omenil. Pomislil sem, da bi ti šel najprej tja in preveril, potem pa bi premislila, ali je to sploh za nas, preden bi to povedala še drugim.«

»Ampak zakaj jaz?«

»Zakaj pa ne ti? Vsi so do vratu zakopani v delo in vsakdanje skrbi, tako da se mi je zdelo edino smiselno, da prosim tebe. Vrhunec tvoje sezone je v tem trenutku mimo.« Lincoln je skomignil z rameni. »Ampak če ne želiš iti ...«

»Tega nisem rekel.« Bil bi neumen, če bi izpustil priložnost, da bi z njo preživel ves teden. »To bom sicer naredil, ampak pri tem ne pozabiva, da sam osebno menim, da ti produkti nimajo kaj iskati v naši trgovini.«

»Si bom zapomnil.«

»Mislim, da veš, da te glede tega čaka oster boj z drugimi otroki, kajne?«

»Živim za besedne spopade s svojimi otroki,« je rekel Lincoln in se režal, pri čemer so mu modre oči kar zasijale od radosti.

»Pa že,« je zamomljal Colton. Do zadnjega spopada je prišlo, ko je Lincoln za hrbti svojih otrok najel spletno oblikovalko, pri čemer so mu otroci jasno povedali, da nimajo nobenega

namena prodajati svojih izdelkov v spletni trgovini. Potem pa je prišla v mesto Cameron Murphy in osvojila srca celotne Abbottove družine, še posebej pa srce Coltonovega brata Willa, ki je zdaj noro zaljubljen vanjo in živi z njo, poleg tega jim je Cam na koncu vendarle naredila spletno stran za trgovino.

Lincoln Abbott je vedno znal dobiti, kar je hotel, in Colton in njegovi sorojenci so se naučili, da morajo biti previdni glede njegovih namenov in motivov.

Vendar je bilo v tem primeru Coltonu prav malo mar, kakšni motivi so tičali za to očetovo idejo. Vse, kar je bilo zanj pomembno, je bilo to, da bo lahko ves teden s svojo damo.

»Pogovori se s Hunterjem, da te prijavimo,« je rekel Lincoln, ki je bil vidno zadovoljen nad Coltonovo privolitvijo.

»Bom.« Colton je preložil letak, tako da so bile slike zdaj skrite, in si ga stlačil v žep. »Glede na to, da mi zdaj dolguješ uslugo, sem pomislil, ali bi morda lahko imel ta konec tedna hišo ob jezeru zase.« Ko ga je oče pomenljivo in globoko pogledal, je Colton dodal: »Rad bi šel ribarit.«

Lincoln se za dolg, neprijeten trenutek ni zganil, ne z gibom ne z besedo.

Colton se je pod železnim očetovim pogledom začel vidno potiti.

»Seveda, sin,« je Lincoln končno odvrnil, iz predala vzela ključe in mu jih izročil. »Saj še poznaš varnostno kodo, kajne?«

Varnostna koda je bil datum obletnice poroke njegovih staršev in niso je spreminjali, vse odkar so imeli hišo v lasti, tako da je Colton odločno prikimal. »Hvala.«

»Lepo se imej.«

»Bom.«

»Boš vzal psa s seboj?«

»To sem nekako nameraval, ja, če te ne moti.«

Lincoln Abbott je bil 'največji ljubitelj psov', kar jih je Colton poznal, tako da ni bil presenečen, ko je oče na to odvrnil: »Seveda me ne moti.«

Ko se je Colton odpeljal s svojima psoma Elmerjem in Sarah proti jezeru, sta ta dva njegova štirinožna prijatelja, Elmer in Sarah, zaspala na zadnjem sedežu, Colton pa je začel razmišljati o nenavadnem pogledu, ki mu ga je namenil oče, ko ga je prosil za ključke od hiše. Spraševal se je, kaj neki bi lahko pomenil. Razmišljal je tudi o skoraj bizarnem pogovoru, ki sta ga imela s starejšim bratom Hunterjem, ko je prijavljal Coltona na sejem, ki bo čez dva tedna v New Yorku, in se ob tem spraševal, zakaj za vraga bi oče želel v njihovi trgovini prodajati erotične pripomočke in igračke.

Colton je samo skomignil z rameni in se odločil, da se ne bo vpletal v nesporazum, do katerega bo brez dvoma prišlo med njegovim očetom, generalnim direktorjem, in njegovim bratom, finančnim direktorjem. Naj to kar sama rešita. Colton se nikakor ne bo spuščal v osrčje njunega spora, ko pa mu to ponuja prosto karto za en teden v New Yorku. Komaj je čakal, da bo lahko dobro novico sporočil svojemu dekletu.

Eno uro kasneje je zapeljal na dovoz hiše ob jezeru, ki je bila nesporno eden izmed njegovih najljubših krajev na

svetu. Zgrajena je bila iz brun in tramov in stekla in kamna. Postavljena je bila na obrežju jezera Champlain, malce izven Burlingтона. Njegovi starši so jo kupili pred kakšnimi desetimi leti, ko je bila na javni dražbi, ker njeni prejšnji lastniki niso več zmogli plačevati kredita. Abbottovi so v vseh teh letih v njej preživeli marsikateri lep trenutek.

Pravzaprav se bo v njej čez nekaj tednov poročila njegova starejša sestra Hannah s svojim zaročencem Nolanom.

V hiši je bilo zadušljivo od zgoščenega vročega zatohlega zraka, ker je bila dolgo zaprta, zato je šel naravnost skozi masivno dnevno sobo, da bi odprl drsna vrata in spustil v hišo osvežilen vetrič z jezera. Nikoli se ni naveličal tega pogleda na jezero in hribe v ozadju. Kasneje tega petka je na jezeru v toplem sončnem zahodu uživalo precej vodnih smučarjev, ki so skušali izkoristiti veliko prekratka poletja v Vermontu.

Elmer in Sarah sta, ko ju je izpustil iz avtomobila, bila vidno olajšana, da je dolga pot za njima, in sta navdušeno stekla do manjšega zasebnega dela plaže ter se pognala v vodo.

Colton se je zadovoljno nasmehnil. Odleglo mu je, da je končno prispel, saj mu je s tem uspel še en pobeg iz Butlerja in s tem iz klešč Abbottove družine, pa tudi zato, ker je vedel, da ima pred sabo polne štiri dni, ki jih bo preživel na svojem najljubšem kraju z dekletom, ki je hitro postajalo njegovo najljubše bitje.

Tri ure kasneje je bil Colton v trgovini in kupoval vse potrebne zaloge. Takrat ga je začelo skrbeti.

Medtem ko je čakal, je pripravil večerjo – testenine z zelenjavo na žaru, solato in kruh. Vse to je zdaj pogreval na štedilniku, medtem ko je nervozno korakal z ene strani hiše na drugo.

Ko se je naveličal nemirne hoje sem in tja, se je počil na velik kavč, ki je bil obrnjen k velikemu kaminu. Sarah je prišla mimo in ga obliznila, za kar jo je nagradil tako, da jo je potrepil po mehki glavi.

»Hvala, punca. Vem, da bo kmalu prišla. Boš videla, ti in tvoj brat jo bosta oboževala.« Če bi kdo vedel, kako pogosto se je pogovarjal s svojima psoma, bi ga imeli za zmešanega. Ampak na gori sta bila njegova edina družba in v dolgih dneh in še daljših nočeh, ko je bil sam na gori, je imel z njima zelo dolge pogovore. Vse svoje odraslo življenje je namreč živel na tem hribu, povsem zadovoljen s svojim življenjskim slogom. Bil je edini človek, ki je znal živeti brez tekoče vode, elektrike, televizije in internetne povezave ali katerega koli drugega sodobnega udobja, ki jih ima večina ljudi za samoumevne.

Tako je živel vse od sedemnajstega leta, ko je končal šolanje in komaj čakal, da prevzame družinski obrat za proizvodnjo sirupa, s čimer se je družina ukvarjala že od njegovih starih staršev naprej – prvotnih Sarah in Elmerja – ki sta posest kupila kot mladoporočenca. Njegova mama je to, da je on živel tam gori tako mlad, ves sam in osamljen, sovražila, vendar ga je oče

pri tem spodbujal in mu s svojim dovoljenjem omogočal takšno življenje. In tako je od takrat naprej živel tam gori.

Namesto da bi se boril za tisto, česar ni imel, se je Colton raje osredotočil na tisto, kar je imel – lep dom sredi veličastnih zelenih gora, dva psa, ki sta mu bila brezmejno predana, posel, ki ga je oboževal in bil dober v njem, družino, ki jo je imel rad ravno dovolj, da jih je hotel videti vsaj enkrat na teden, in življenje, ki je zanj imelo smisel.

Do pred kratkim.

Prvič po devetih letih, ki jih je preživel na gori, ga je začelo motiti tisto, česar ni imel. Prvič, želel si je telefon, da bi se lahko z njo pogovarjal vsak dan. Drugič, želel si je računalnik z internetno povezavo, saj bi mu prišel še kako prav pri ohranjanju zveze na daljavo.

Star je bil šestindvajset let.

Star je bil šestindvajset leti in bil je prisiljen uporabljati telefon svojih staršev, če jo je hotel poklicati, ker ni imel svojega lastnega. To je bila ena stvar, za katero je nameraval poskrbeti v najkrajšem možnem času. Njegova gora je bila eden izmed redkih krajev okoli Butlerja, ki je bila dobro pokrita s telefonskim signalom, in sicer zaradi bližine oddajnikov St. Johnsburyja. Toda vse drugo ... električna tekoča voda, internetna povezava ... O vseh teh stvareh bo moral še temeljito razmisliti. K sebi domov je še ni pripeljal, predvsem zato, ker se je bal, kaj si bo mislila o njem. Navajena je bila na življenje v mestu, kjer je vedno imela vse, kar je hotela ali potrebovala, na dosegu roke.

In kaj je lahko ponudil nekemu, ki je bil navajen imeti vse, on, ki ni imel ne elektrike ne tekoče vode? Kateri sodobni ženski bi se lahko zdel njegov življenjski slog zanimiv? Kaj pa on? Je bil pripravljen spremeniti vse, kdo in kaj je bil, za žensko, ki jo je poznal komaj nekaj tednov?

Na žalost ni imel nobenega dobrega odgovora na nobeno od teh vprašanj. In dlje ko je bil z njo, bolj zmedeno je postajalo njegovo razmišljanje o vseh teh pomislekih.

In potem je bilo tukaj še dejstvo, da je bila ona v svojem življenju srečna. Imela je urejen dom in službo. Živela je blizu svoje družine in niti pomislila ni na to, da bi kar koli od tega spremenila.

To je vedel, ker mu je to povedala. A čeprav je vse to vedel, ga to ni odvrnilo od tega, da bi si je želel še bolj in še več vsakič, ko jo je moral zapustiti. Ni mu preprečevalo, da ne bi ponoči ležal buden in razmišljal, kaj počne in ali ga pogreša med njunimi srečanji enako močno, kot on pogreša njo.

Kaj, če ga ni? Kaj, če ona sploh ni pomislila nanj med enim in drugim vikendom, ko se nista videla? Tega nikakor ni mogel vedeti, saj se med njunimi srečanji ni z njo skoraj nikoli pogovarjal. To se bo moralo spremeniti, tako da bo nakup mobilnega telefona prva stvar, ki jo bo naredil po tem vikendu.

Mogoče se bo po tem laže dokopal do informacije o tem, kaj ona dejansko čuti do njega in kaj se dogaja med njima. Ves čas ga je razjedal ta strah, da je on njej predstavljal zgolj kratkotrajno afero, ker je bil drugačen od fantov, s katerimi se

je običajno sestajala, medtem ko je sam čutil, da se je iz dneva v dan globlje zapletal, vsakokrat ko je bil z njo.

Odločen je bil, da bo ta vikend dobil nekaj odgovorov, na osnovi česar bo ugotovil, kako stojijo stvari med njima in kam vodi ta njuna zveza. Nato je zazvonil zvonec in čisto vse misli, ki niso bile povezane z njenim prihodom, so mu v hipu izpuhtele iz glave, ko je zdrvel proti vratom.

Ja, bil je pečen. In imel je občutek, da bo vse samo še huje.

2. POGLAVJE

*Sezona točenja sirupa je vaja v prepuščanju nadzora,
začeniši z vremenom. Ne nazadnje je proizvodnja
javorjevega sirupa privilegij.*

– Dnevnik Coltona Abbotta, 17. februar

Colton je na stežaj odprl vrata in se moral zadržati, da je ni zagrabil in je zvelkel noter, da bi jo lahko nenadzorovano poljubljal. Prisilil se je, da je zaigral zadržanost in se vedel kot kavalir, čeprav se je jamski človek v njem silno močno boril proti temu.

»Uspelo ti je.«

»Nekako.« Glas Lucy Mulvaney je bil poln nelagodja, medtem ko se je zrinila mimo njega in za seboj vlekla kovček.

Ko je šla mimo, jo je razbremenil torbe, ki jo je nosila čez ramo in ki je bila tako težka, da je predvideval, da ima v njej spravljen prenosni računalnik.

Opozorila ga je, da bo mogoče morala delati, ko bo pri njem.

»GPS me je vodil po najbolj nori poti. Mislim, da sem se vozila po najmanj sedeminštiridesetih različnih poteh do sem gor.«

»No, uspelo ti je. To je vse, kar šteje.«

»Ja, res je,« je rekla in mu namenila topel nasmešek.

Kot vedno, ko sta se sestala, je zaznal njeno sramežljivost in tokrat je bil hvaležen, da sta psa pritegnila pozornost nase, s tem ko sta jima plesala okoli nog in čakala, da ju bo opazila. »Lucy, rad bi, da spoznaš moja dva najboljša prijatelja na vsem svetu, Sarah in Elmerja. Sarah ima rožnato ovratnico.«

Sklonila se je, da je psoma namenila vso pozornost, s čimer si je v njegovem v pse zaljubljenem srcu prislužila na tone dodatnih točk. »Hej, vidva! Kako sta lepa! Toliko sem slišala o vaju! Vajin Colton ves čas govori o vaju.« Pustila jima je, da sta jo ovohala in polizala. Elmer pa se je celo vrgel na hrbet, da ga je lahko pobožala po trebuščku. Lucy se je radostno zasmejala ob njegovem brezsravnem poskusu pridobivanja pozornosti. »Čudovita sta.«

»Grdo sta razvajena, ampak zelo ju imam rad.«

»Ta kraj je neverjeten.« Vstala je, da bi se lahko dodobra razgledala po hiši, medtem ko se je Colton naslonil na pult in

se za dolg trenutek zagledal vanjo, dokler ni tudi ona pogledala njega.

»Tako dolgo je trajalo, da si končno prišla.« Nasmehnil se je in ji ponudil roko. Sprejela jo je in mu pustila, da jo je povlekel v svoj objem.

»Ti živiš predaleč.«

Med petimi vikendi, ki sta jih preživela skupaj, se je naučil, da na začetku nikoli ne sme prehitevati in pritiskati nanjo, pač pa ji mora omogočiti, da se počasi spet vrne v njun odnos, namesto da bi skočil naravnost na tisto točko, kjer sta zadnjič končala, čeprav bi sam najraje naredil točno to. Naglica ni bila tisto, kar je potrebovala, in ker je želel, da bi se še vračala k njemu, se je potrudil, da ji je dajal, kar je potrebovala.

Colton seveda nikakor ni mogel zanikati, da je tempo napredovanja v zvezi z Lucy v stilu *dva koraka naprej, en nazaj* zanj več kot frustrirajoč. Našel je nekoga, s komer je užival, in prvič v odraslem obdobju življenja se je v njem vzdramilo navdušenje nad resničnim razmerjem. Vendar pa ni bil prepričan, ali si je to želela tudi ona, zato se je raje odločil za pristop, da bo sledil njenemu tempu, čeprav bi sam veliko raje vzel stvar v svoje roke in naredil, kot si je želel.

»Mmm, kako zelo prijeten vonj,« je rekla Lucy po dolgem trenutku tišine, ko jo je držal.

»Pripravil sem nama večerjo.«

»Govorila sem o tebi,« je rekla in se z velikimi modrimi očmi zazrla vanj navzgor.

Ne da bi kaj dosti razmišljal, kaj naj naredi, je sklonil glavo in jo poljubil. Poznal je trenutek popolnega zadovoljstva – in olajšanja – ko so se njene roke ovile okoli njegovega vratu in je odprla usta, da je sprejela njegov jezik. Običajno nista takoj skočila v telesno bližino, pač pa sta se najprej posvetila pogovoru in se okrepčala z jedačo, toda Colton se nad tem ni pritoževal.

Zadnji konec tedna so stvari med njima postale precej vroče in divje, tako da je bil tokrat izjemno vesel, da sta nadaljevala s točke, na kateri sta se prejšnjič poslovila, namesto da bi storila korak nazaj, kot sta to počela prej. Oboževal je občutek, ko jo je imel v rokah, kako so se njene mehke obline pritiskale obenj, še posebej pa okus njenega jezika. Z dlanmi je objel njen obraz in se popolnoma osredotočil na poljub, ne da bi se je pri tem dotikal. Razen pritiska svojega telesa ob njeno.

Ko sta končno zajela zrak, si je Colton zaželel, da bi jo potisnil v najbližjo spalnico in ju popeljal do tistega vrhunca, h kateremu sta se napotila že prejšnjič. Vendar se je znova odločil, da malce zaustavi konje. Bal se je, da bi jo odgnal, če bi ji pokazal, kako zelo si jo želi. Roke je obdržal na njej, ko jo je poljubil na vrat, da je zadrhtela.

»Kako doooooolgo teden je za nama,« je šepnil in vdihoval vonj, ki ga je povsem zasvojil.

»Mmm. Res zelo dolg teden.«

»Komaj sem čakal, da te spet vidim.« Tega še nikoli prej ni obelodanil, čeprav je bilo prav to tisto, kar ga je ves čas preganjalo.

»Jaz tudi.«

»Si lačna?«

»Sestradena.«

Ko jima je postregel s hrano, je – poleg tega, kako jo je bilo čutiti med poljubljanjem v objemu, kako čudovito je dišala, kako so hlače lepo obdale njeno seksi zadnjico in kako lepe lase je imela – še nekaj drugega vzbudilo njegovo pozornost.

»Kaj se je zgodilo s tvojimi kodri?« je vprašal, ko jima je postregel s testeninami, zelenjavo in kruhom, medtem ko je ona odpirala ohlajeno steklenico chardonnayja, ki ga je kupil zanjo.

»Srečali so se z likalnikom za lase.«

»Všeč so mi, ampak tudi kodri so mi bili.«

»Sovražim kodre. Zaradi njih sem videti kot petletno dekletce.«

»Meni pa se ne zdi tako.«

Ko se je nasmehnila, sta se ji na licih izrisali jamici, ki ju je tako oboževal.

»Deset točk ti dam za tole, gospod Abbott. Te testenine so neverjetno okusne.«

»Nikar se ne navdušuj preveč. To je višek mojih kulinaričnih sposobnosti.«

»Zelo sem navdušena in odlične so.«

»Me veseli, da so ti všeč.«

Med večerjo sta se pogovarjala o preteklem delovnem tednu in Lucy mu je s svojimi opisi omogočila nekaj več vpogleda v to,

kako je bilo voditi podjetje za izdelavo spletnih strani, zdaj ko je bila sama. Njena poslovna partnerica Cameron se je namreč preselila v Vermont, kjer živi s Coltonovim bratom Willom.

»Tako je, kot bi napihnil balon in ga potem izpustil, da nenadzorovano šviga po vsem prostoru sem in tja.«

Colton je prikimal in jima znova napolnil vinska kozarca.

»Takšna sem jaz, odkar je Cam odšla. Po vsem prostoru me je polno, ko poskušam zatesniti vse luknje s samo desetimi prsti.« Pogledala ga je in lica so se ji obarvala rahlo rožnato. »To je bil malce odvraten stavek.«

Colton se je zasmel. »Ali si o tem govorila s Cam?«

Zmajala je z glavo. »V čem bi bil smisel? Navdušena je nad svojim novim življenjem z Willom. Veš, da nikoli ne bi naredila ničesar takega, kar bi jo oddaljilo od njene sreče. Bog ve, da si jo zasluži.«

»Kaj pa tvoja sreča? Ali si je ti ne zaslužiš?«

Brado je naslonila na navzgor obrnjeno pest in se mu nasmehnila. »Čisto dovolj srečna sem. V službi je sicer res noro veliko dela, vendar pa se je treba zavedati, da smo v tranziciji. Mislim, da je bilo to mogoče pričakovati.«

»Potem pa te še jaz ukradem vsak konec tedna, kot da že tako ne bi bila prezasedena z vsem.«

»Najini konci tedna me ohranjajo pri zdravi pameti, tako da jih kar obdrživa.«

»Kaj pa bi rekla na to, da bi kdaj preživela skupaj ves teden?«

Vprašujoče je dvignila obrvi.

Povedal ji je za sejem in opazoval, kako so se ji oči razprle od presenečenja, nakar se je zasmejala. »Ali tvoj oče čisto zares razmišlja, da bi v svoji prodajalni prodajal te stvari?«

»Ne vem čisto točno, kaj natančno ima za bregom, vendar pa mu, ko mi je omenil cel teden v New Yorku, nisem zastavljal dodatnih vprašanj in ugovarjal. Čeprav zdaj mislim, da bi moral najprej vprašati tebe, kaj meniš o tem, preden sem mu potrdil. Vem, kako zelo zaposlena si.«

Segla je čez pult in ga prijela za roko. »Zelo rada bi te imela v New Yorku ves teden zase. To bi bilo izvrstno.«

Colton je sklonil glavo, da bi jo poljubil na roko, ki jo je ovila okoli njegove. »Me veseli, da se strinjaš. Tudi meni se je zdelo, da zveni prekleto dobro.« Pogledal jo je čez pult in jo narahlo povlekel k sebi, s čimer jo je hotel spodbuditi, da bi prišla bliže. »Ali veš, kaj še zveni dobro?«

Stopila je med njegove noge in položila svoje roke na njegove prsi. »Kaj pa?«

»Še več tega.« Oči je obdržal odprte, ko je sklonil glavo in jo nežno poljubil. »In malce tega.« In posul njen vrat s še več poljubi. »In potem tole.« Dvignil je roke z njenih bokov, da jih je položil na njene dojke, in s palcema zdrsnil čez bradavički, ki sta v odgovor otrdeli.

Lucy je zavzdihnila in se nagnila k njemu.

»Kako ti zveni tole?«

»Zelo dobro. Izjemno dobro.«

»Me veseli, da se strinjaš.« Ponovno jo je poljubil in se

odmaknil, da opravil s posodo, kolikor hitro je bilo mogoče, medtem ko je ona do konca spila vino.

»Lahko ti pomagam, veš?«

»Ni treba. Sem že.«

»Spreten z rokami in spreten v kuhinji.«

Namuznil se je in ji pomigal z obrvmi. »Pa sploh še nisi videla celotnega spektra mojih sposobnosti v spalnici.«

Lucy se je obraz obarval živo rdeče, kar jo je prisililo, da se je obrnila stran. S pogledom je odtavala k oknu, ki je gledalo na jezero.

Žal mu je bilo, da jo je spravil v neroden položaj. V krpo si je obrisal roke in se napotil k njej. Ko je od zadaj ovil roke okoli nje in jo poljubil na vrat, je opazil, kako napeta je bila. »Kaj je narobe, Luce?«

»Nič.«

»Daj no. Malce sem se pošalil, ti pa si vsa napeta. Pogovarjaj se z mano.« Spodbudil jo je tako, da je obrnil njen obraz k svojemu, in bil je nemalo presenečen, ko je v njenih očeh zagledal solze. »Lucy ... kaj je narobe? Nisem te hotel vznemiriti. Samo šalil sem se.«

»Vem, da si se, in nisi me vznemiril.«

»Kaj pa je potem? In ne reci, da ni nič, ker jasno vidim, da nekaj je.«

Videl je lahko tudi, kako je skušala zbrati pogum, da bi mu povedala. Coltona je bolelo srce, ko jo je gledal, kako bije notranji boj.

»Po zadnjem koncu tedna, ko so se stvari na neki način ... precej ogrele ...« Odkušljala se je in pogledala stran.

Ko jo je slišal, da je za njun prejšnji vikend uporabila besedo 'ogrele', je otrdel, ko se je spomnil njene roke, ko je drsela po njem. Stresel je z glavo, da bi si iz misli pregnal te spomine, in se raje osredotočil na to, kar se je dogajalo prav zdaj. »Kaj pa?«

»V vsem tem nisem ravno izkušena, Colton. Vem, da bi pri devetindvajsetih letih morala biti, vendar nisem. Imela sem nekaj fantov in se z njimi na določen način zblížala, vendar pa ne vem ravno veliko o ... no, saj veš ... o vsem tem skupaj.«

Misli so mu divjale, ko je skušal prebaviti, kar mu je pravkar zaupala. »Z 'vsem tem skupaj' si hotela povedati, da v resnici še nisi ...«

»Sem. Nekajkrat, a z nič kaj osupljivim izidom.« V obraz je še močneje zardela, če je bilo to sploh mogoče. Hitro je dodala: »Res sem bila zelo zaposlena s svojim poslom in družino in prijatelji. In sramežljiva sem. Boleče, skrajno sramežljiva. S fanti.« Ozrla se je navzgor in ga ubijala s svojimi velikimi nedolžnimi očmi, ki so se zastrmele vanj. »Ne bi te rada razočarala.«

»Jezuskristus,« je zamomljal, ko jo je tesno prižl k sebi, pri čemer mu ni bilo niti najmanj mar, da je pri tem lahko v hipu začutila, kaj je njena sladkoba povzročila v njegovih hlačah. »Ti me ne bi mogla nikoli razočarati.«

»Vseeno ... Ti zagotovo veš o teh stvareh veliko več kot jaz.«

»Nihče ne šteje izkušenj, Luce. Vsaj jaz jih ne. Povedal sem

ti že, da nama ni treba nič narediti. Če nisi pripravljena, nisi pripravljena. Nikamor ne bom šel in nimam namena pritiskati nate.«

»Saj ne pritiskaš name. Neverjeten si in zelo potrpežljiv.«

Poljubil jo je na čelo in se skozi okno zazrl v jezero, medtem ko jo je objemal. »Ni mi všeč, da si bila zaradi tega tako v stresu. Povedati bi mi morala.«

»Če pa je tako mučno govoriti o tem.«

»Prikupno je.«

»Mučno.«

»Prav,« je rekel in se smejal. »Naj bo po tvoje, toda naj ti ne bo mučno v moji prisotnosti. Meni se zdiš neverjetna in rad sem s tabo.«

»Tudi jaz sem rada s tabo, ampak ...« Pogledala ga je navzgor. »Preden se tole premakne naprej, mislim, da ti moram povedati, da se jaz ne bom preselila in da razumem, da se tudi ti ne moreš. Samo zato, ker se je Cameron ...«

»Razumem. Kar je delovalo pri njiju, ni rečeno, da bo delovalo pri naju.«

»Ne bi rada, da bi to kogar koli od naju prizadelo, Colton.«

»Tudi jaz ne bi rad, da se to zgodi. Dajva, zabavajva se, kot sva se doslej, in ne dovoliva, da vse to postane preveč resno. Prav?«

»V redu ...«

»Zakaj se mi zdi, da za tem slišim še več vprašanj?«

»Samo razmišljala sem ... Če to, da ne postane resno,

pomeni, da ne postane *resno*.« Njen očarljivi nasmešek je bil tako zelo privlačen, da se ni mogel vzdržati, da ji ne bi vrnil nasmeha.

»Ali to ne šteje kot zabava?«

»Mislim, da bi lahko. Zame še nikoli ni bilo posebej zabavno.«

»Oh, ljubica, za tole bo pa treba poskrbeti. Tole tegobo morava nujno rešiti.«

»Kar zdaj?« je vprašala oklevajoče.

»Kadar koli boš želela.«

»Rada bi se oprhala.«

»Pridi z mano.« Prijel jo je za roko, pobral njeno torbo in jo odvedel v prostorno glavno spalnico, ki je bila na koncu kratkega hodnika, ki je vodil iz kuhinje.

»Ta hiša je tako lepa. Zdaj mi je jasno, zakaj si tako rad tukaj.«

»Vsi smo radi tukaj. Precej prijetnih in zabavnih trenutkov smo preživeli v njej. Presenečena bi bila, kako se ta ogromna hiša v hipu zazdi premajhna, ko se vanjo natlačimo vsi Abbotti.«

»To mora biti noro.«

»Niti predstavljati si ne moreš.«

»Ali ni to soba tvojih staršev?«

»Ko sta tukaj, ja. Ampak njima je prav malo mar, če jo uporabljamo tudi drugi.« Stopil je prednjo in prižgal luč v kopalnici.

»Oh, VAV! Ali je to jacuzzi?«

»Seveda. Okno nad njim se odpre. Neverjetno je. Ti pokažem?«

»Samo če greš ti tudi.«

»Tvoja želja, moj ukaz.« Colton je vklopil vodno črpalko in odprl okno, da je v prostor spustil prijetno večerno sapo z jezera. »Daj, pojdi se prva preobleč. Takoj bom nazaj.«

Zapustil jo je s poljubom in zaprl vrata za sabo, ko je odšel iz prostora.